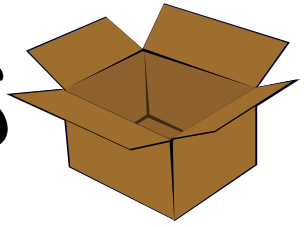

LES CAIXES

Aquest matí la Mar hi és, però hi falta la seua calor. Cada dia, el sol ens desperta i ens arraulim l'una amb l'altra compartint-nos l'escalf. Llavors, trac el nas buscant la frescor del matí. Em recorda a nàixer, lliscar fora de la mare i els besos i l'abraçada de després, una abraçada de rosca, com volent-se tornar caragol. És estrany, a la Mar li falta l'abric, però jo ja hi vaig nàixer, amb abric, i amb el temps se m'ha fet més tofut. I la gent que se'l lleva i se'l posa. Quin despropòsit! Clar que li falta caliu aquest matí...

M'hi he arraulit més, tossuda, intentant-li trobar l'escalfor, però se la devia haver amagada. Potser té gana, m'he dit, i he anat al forn del Jan. S'ha sorprès de veure'm sola i m'ha acompanyat. Només té fred, hauria volgut dir-li. Dona'm un crostó de pa i ja ens ho arreglarem, i potser un café —si haguera sabut com portar-li'l. Cada dia se'l beu fumejant mentre fem la ronda de matí amb el trontollar del carro de fil musical. Quan hi puge és divertit durant una estona, però els sotracs m'acaben marejant. Quins carrers tan mal cuidats! Llavors, mentre em distrec amb qualsevol cosa, la Mar repassa els carrers buscant menjar, caixes i diaris. A voltes fem sort i hi ha algun luxe, potser una manta o algun dolç.

Abans de començar aquest passeig d'ara, recorde que el menjar era en una caixa blanca dins d'una de més grossa, al costat d'altres. La Mar se n'anava quasi cada dia i em deia amb un somriure: "Fes bondat, Ona!". Llavors, em feia un bes i tancava la porta de la caixa on vivíem. Jo m'esperava servil vora l'entrada, agitant la cua, però quan me'n cansava me n'anava al sofà, una mena de manta grossa i flonja. Llavors teníem mantes com les que buscàvem ara, però les guardàvem en un racó, ben plegades, inútils, perquè la nostra caixa s'escalfava sola. No entenc per què no hi hem tornat.

A poc a poc, però, la Mar va deixar d'eixir els matins i ja no somreia tant. Les persones tot ho tenen en caixes, i amb el temps he après que n'hi ha de bones i de roïnes. La caixa-casa era bona, i també ho era la del menjar, però la caixa vora l'entrada la feia plorar quan hi apareixien uns papers plens de números i lletres roges. Intentava eixugar-li les llàgrimes amb besos; i a vegades funcionava, però a vegades no. Deixa't d'obrir la caixa, hauria volgut dir-li, però no m'entenia. I la caixa blanca es va anar buidant, les plantes marcint, els mobles disminuint, la llum apagant-se. La nostra caixa-casa s'havia anat buidant i, amb ella, la Mar, fins que un dia vam anar a passejar i ja no hi vam tornar.

Quan hem arribat amb el Jan, la Mar encara no s'havia mogut. Com dorm, la beneita. He corregut a portar-li el pa i li l'he acostat. No li agrada que li agafe el menjar, però ara li'l done jo, no es pot enfadar! El Jan se'ns ha acostat i li he fet festes. L'ha tocada d'una manera estranya que no he acabat d'entendre i s'ha apartat i m'ha volgut arrossegar lluny. No m'he deixat. La Mar és meua, ell no.

Ara hi ha més gent mirant-nos. Un cotxe molt gran amb llums taronges i molt de rebombori s'atura al nostre costat. En baixa gent amb una manta grisa. S'acosten a la Mar i la hi emboliquen, tancant-la amb una cremallera i tapant-li la cara, no sé ben bé per què. Vols dir que podrà respirar? Un rau-rau em va rosegant: això no està bé. La Mar s'ha tornat caixa, una caixa grisa, lletja i trista. Forcege, però el Jan m'ha lligat ben lligada. Tanquen el cotxe gran i torna a començar el soroll. El rau-rau murmura mordaç que la Mar no tornarà. Crec que té raó. El Jan m'abraça, com volent-se tornar caragol.